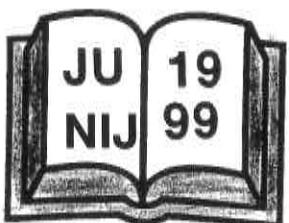

20

**PRVO
CVETJE**

P R V D   C V E T J E

*Glasilo učencev slovenskega jezika in kulture
v oddelkih*

FRANKFURT

in

OFFENBACH

*Jubilejno 20. številko smo pripravili
ob petindvajsetletnici delovanja
oddelkov slovenskega jezika in kulture
v deželi Hessen: 1974 - 1999!*

*Številka 20
Junij 1999
Natisnili smo 150 izvodov!*

*Naslovna stran: Nataša Obreht
Uredniški odbor: učenci
Mentorica: Mira Turk Radikovič*

NAMESTO UVODA:

Pred vami je Prvo cvetje,
slovensko glasilo,
ki nam ponuja branja obilo.

Z njim ravnemo smo se trudili
in nam veliko zanimivega namerili.

Zdaj le še hitro z branjem račnite,
ilustracije pa z branami lahko popoštite.

mes Črnejc, 5. mare.

V petindvajsetih letih dela in v dvajsetih številkah Prvega
cvetja smo se neštetokrat srečali - pri pouku, v prostem času
in na straneh tega glasila. Zaupali smo vam naše prve zapise,
spomine, doživetja, želje; ustavili smo čas in postali kronika
nekoga časa, nekega lepega časa, ko smo radi rekli, da smo
slovenski učenci!

Vsem, ki ste pomagali, da prvo cvetje ni ovenelo, se za dolgo-
letno sodelovanje zahvaljujem, slovenski srenji v Frankfurtu in
okolici pa želim uspešno delo z mladimi.

V imenu učencev

Mira Turk Radikovič,
učiteljica

S ČESTITKAMI OB 25-LETNICI NAM SPOROČAJO:

Drage učenke, dragi učenci, spoštovani starši, spoštovani gostje! V veliko zadovoljstvo nam je, da ste se zbrali na današnji prireditvi ob zaključku šolskega leta. Taka in podobna srečanja so za nas v Sloveniji, ki se ukvarjam z ohranjanjem slovenščine med Slovenci po svetu, še posebej pomembna. Potrjujejo nam, da naša prizadevanja niso zaman. Čeprav se praznovanja ne moremo udeležiti, vemo, da bo uspelo, saj ga pripravljate iz ljubezni do našega jezika.

Melita Steiner,
svetovalka vlade

MINISTRSTVO ZA ŠOLSTVO
R Slovenije

Viljana Lukas,
vodja sl.za medn.sod.

Vaša aktivnost je odmevna in rezultati so vidni. Zato mi dovolite, da se Vam tokrat pisno zahvalim za vse, kar ste storili v teh 25 letih za ohranitev in razvoj slovenskega jezika med Slovenci v tem delu Nemčije. Želim Vam še veliko uspehov!

Prof.dr. Anton Bebler, predsednik SIM

Prazničnemu vzdušju ob zaključku šolskega leta in praznovanju 25-letnice delovanja oddelkov slovenskega jezika se pridružujejo tudi naše želje za uspešno sodelovanje in na svidenje jeseni na Ptaju!

Sonja Purgaj, ravnateljica OŠ Mladika

Z radostjo sem prebrala Vaše vabilo na sobotno prireditve, vendar sporočam, da v tem času ne morem priti v Frankfurt. Prisrčno pa pozdravljam vse učence in starše, s katerimi smo preživeli skupna leta. Vsakomur posebej želim veliko, veliko osebne sreče ter zadovoljstva in da bi se kmalu srečali v Sloveniji!

Vaša Dragica Nunčič, učiteljica

Najprej se vam najlepše zahvaljujemo za prisrčno vabilo in vam obenem čestitamo ob visokem jubileju. Lepo bi bilo, da bi se spet srečali in obudili prijetne spomine na naša leta v Frankurtu. Tudi po vaši zaslugi Maruša zdaj nima težav v šoli in je imela vedno odličen uspeh. Včasih se spomni na Frankfurt, vendar ji vsakodnevne obveznosti vzamejo veliko časa, saj jo zanima dosti stvari. Zdaj pa se že veseli počitnic. Tudi vi jih lepo preživite!

Družina Vračko iz Maribora

Drage učenke in učenci, dragi člani sveta staršev in vsi, ki imate radi slovensko besedo!

Iskreno vam čestitamo ob četrt stoletja trajajoči tradiciji ohranjanja slovenskih običajev, misli, umetnosti in kulture na tujem. Tudi za naslednja leta vam želimo veliko zagnanosti in dobre volje ter veliko, veliko veselih in slovensko obarvanih skupnih uric. Najše dodamo: Katka in Gregor sta bila tudi letos uspešna v šoli in se imata lepo v Sloveniji!

Družina Schiemann izpod Pohorja

Tudi tokrat bi bila rada z vami na prireditvi, vendar vam pošiljam čestitke iz Slovenije. Tu, v Ljubljani, zdaj opravljam štirinajst-dnevno prakso in spoznavam življenje in delo ljudi. Zanimivo je!

Sandra Horvat, učenka 12.razreda

Petindvajset let veselja, ponosa, zanosa – predvsem pa dela!

Delovanja oddelkov slovenskega jezika si ne moremo zamisliti brez staršev, zato je šolska obletnica tudi obletnica našega aktivnega dela, saj smo prav starši tisti, ki smo razširili redni pouk na številna druga področja in na prosti čas odraslih in otrok. Predvsem pa smo starši pripeljali in vodili otroke skoraj petnajst let v Willemerschule, zdaj pa že enajsto leto v Liebfrauenschule. Tudi Mathildenschule Offenbach in Mornewegschule Darmstadt sta dolga leta nudili streho našim skupinam.

Ob učencih so se zvrstile učiteljice Romana Vošnjak, Bonka Drenovec Dragica Nunčič, zdaj pa Mira Turk Radikovič. Vsaka od njih je svojemu času in učencem zapustila slovensko popotnico, mi starši pa smo se ob rednem delu tudi zavedali, kakšno je poslanstvo takega pouka. Zato so bila ta srečanja vedno nekaj več kot le pouk, bila so srečanja s Slovenijo. Pri tem nam je več kot dvajset let trdno stala ob strani ptujska osnovna šola Mladika, tukaj pa slovensko društvo Sava. Krmilo sveta staršev so vzeli v svoje roke številni posamezniki in opravljali delo predsednikov. Brez njih morda ne bi bilo današnjega praznika, zato je prav, da se jih spomnimo. To so bili:

*Ivan Žižek
Majda Žibert
Marica Ojsteršek
Jože Rutar
Silva Regalbuto
Marjana Kugelmeier*

*Milica Lueck
Tatjana Skrbeta
Zdenka Lenart
Lojze Škrinjar
Bogdan Kocjančič
pa tudi sama sem prevzela to
delo v prvih letih in zdaj spet*

Že kratek pogled v kroniko našega dela mi nalaga prijetno nalogu, da danes ob skupnem prazniku toplo pozdravim vse goste in rojake, starše in učence, vse, ki cenite delovanje oddelkov slovenskega jezika po svetu, še posebej pa v Frankfurtu. Prijetno je srečati prve učence, zdaj že mamice in očete, prijetno je slišati, da ste uspešni na delovnem mestu, prijetno je zvedeti, da so učenci, ki so se vrnili v domovino, tudi tam uspešno nadaljevali šolanje in poklic. Prijetno je pokramljati z občutkom, da smo nekaj tega vedno skopo odmerjenega časa preživeli skupaj, v slovenski družbi. Zato vam še naprej želim dosti zadovoljstva in osebne sreče, v mislih in besedah pa vedno dovolj prostora za slovensko besedo.

In če se med uspehe tu in tam pomeša kanček grenkega pelina, naj nam to da moč za iskanje novih poti, za uspešnih novih petindvajset let, za novo tisočletje in za drugačno Evropo.

*Antonija Obreht,
predsednica sveta staršev
Antonija Obreht*

čestitki ob rob

Zimskega dne, 5. februarja 1974, smo Slovenci iz Frankfurta in okolice zabeležili pomemben uspeh: prvič so skupaj sedli v šolske klopi slovenski učenci. Poučevala jih je učiteljica Romana Voršič in število je do konca šolskega leta naraslo na triindvajset.

Zakaj pravim, da je bil to naš uspeh. Zato, ker smo rojaki in tudi člani takrat mladega društva Sava že zgodaj spoznali, da mladi rod na tujem ne sme ostati brez domače besede. Po medsebojnih znancih smo iskali prve učence in trud ni bil zaman. V tistem času so tudi hessenske šolske oblasti v skladu z mednarodnimi dogovori sprejele določila, kako bo organiziran pouk materinščine in kakšno vlogo bo imel v procesu izobraževanja otrok, predvsem pa, kako pomembno je odraščanje v jezikih obeh dežel.

V skladu s temi možnostmi smo tudi tukajšnji Slovenci sčasoma dobili oddelke v Frankfurtu, Offenbachu, Darmstadtu in Lichu. V prvem desetletju smo zabeležili več kot sto učencev, potem pa se je število začelo počasi manjšati. Zakaj, bo kdo vprašal. Naravnega prirostka je bilo vedno manj, iz Slovenije niso prihajali novi delavci. Tisti, ki smo prvi prišli v te kraje, smo tu ostali in z nami naši otroci.

Danes med nami odrašča tretja generacija, otroke imajo že naši prvi učenci. Nekateri so našli pot k slovenskemu pouku, drugi še čakajo ali pa morda nimajo možnosti za redno prihajanje v mesto. Kajti zunanje oddelke smo morali zapreti zaradi majhnega števila učencev.

Nečesa pa nam te številke ne morejo vzeti: široke in bogate obšolske dejavnosti v vseh teh letih. Le-ta se je odvijala v glavnem izven šolskih klopi, v prostem času učencev in vas staršev ter v sodelovanju z društvom Sava, več kot dvajset let pa tudi z osnovno šolo Mladika Ptuj ter s širšo Slovenijo.

Spomini in doživetja otrok pričajo, kaj vse smo napravili s skupnimi močmi. To nam skromno pričarajo tudi kronike, razstave in glasi la iz vseh teh let. Petindvajset let ni malo. Da so bila bogata in uspešna, lahko s ponosom povemo. In nečesa so nas ta leta naučila: kadar smo delali z roko v roki, smo bili tudi uspešni in zadovoljni vsi, otroci in odrasli. Žal današnji čas ni naklonjen takim oblikam dela, saj prostega časa -ali pa volje- skoraj ni.

Zato vam s ponosom čestitam za bogatih petindvajset let opravljenega dela. Kako uspešen pa bo naš danes in kakšen bo naš jutri, je v naših rokah. Na stežaj se nam odpirajo vrata v Evropo, ne zato, da bi naš jezik poniknil v družbi večjih, ampak zato, da bi s svojo drugačnostjo bogatil to pisano družino ter nam utrdil samozavest, ponos in občutek pripadnosti tisočletnemu narodu.

Tudi oddelki slovenskega jezika po svetu pomagajo ubirati to pot. Čestitko zaokrožam z željo, da bi jih imeli povsod tam, kjer živimo Slovenci, tudi v Frankfurtu in tudi za nadaljnje generacije. Saj celo pregovor pravi: ko otrok odršča, mu daj korenine; ko odraste, mu daj krila!

Janko Zemljjič,
predsednik društva Sava

IZ MAJHNEGA ZRASE VELIKO

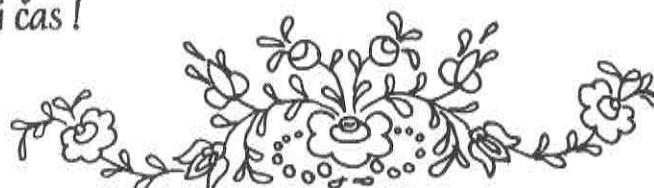
Pred približno desetimi leti se je začelo moje potovanje skozi slovensko šolo: najprej v mali šoli pri gospe Dragici Nunčič, kasneje pa tudi pri gospe Miri Turk. Spominjam se, ko smo se učili pesmico "Metuljček cekinček" in vlekli črte naipično dol. Tudi začetnih nastopov se spominjam, posebno tistega, ko sem bila mala miška.

Potem pa je prišel čas, ko sem prišla v prvi razred. Mama mi je rekla, da me ne bodo vzeli, ker imam pre majhne roke. Zato sem jih vedno skrivala. Saj sem se res bala, da bi morala ostati doma. Še zdaj imam precej majhne roke, a v šolo sem kljub temu prišla.

Pouk je postal od razreda do razreda težji. Želela sem, da bi se matina napoved uresničila! Utrujena sem bila od učenja in domaćih nalog, a zdaj sem vesela, da sem se v teh desetih letih potrudila in mi danes ni treba skrivati spričeval.

Imela sem srečo, da sem lahko ob nemškem pouku hodila tudi v slovensko šolo. Tako sem se vsaj nekaj naučila o Sloveniji, literaturi, pravopisu in še o čem. Nikoli mi ne bo žal, da sem nekaj uric več na teden presedela v šolskih klopeh, saj smo tako skupaj preživeli tudi mnogo zabavnih trenutkov.

Lep je bil ta slovenski čas!

Danijela Obreht
10. raz., Frankfurt

Jaz sem Gino. V prostem času rad pleram na drevesa in počivam. Rad se vlejem skolesom. V ročitnicah grem v šolo na Turjak. Tam imam prijateljčka Matija in Tino.

Gino Genaro, 3. r.

PRIŠLA SEM V FRANKFURT

V torek 30. marca 1999 sem se poslavljala v šoli Ketteja in Mumna. Moja najboljša prijateljica Tjaša mi je naredila rožo iz fino mase, nared pa mi je dal sliko s trodom in mi vročil srčico v Frankfurtu.

Vseeno pa smo se odpeljali v Frankfurt. Vsi li smo se jest ur. In bilo je reselo naporno. Prišli smo ob štirih zjutraj in vsi smo bili reselo utrujeni.

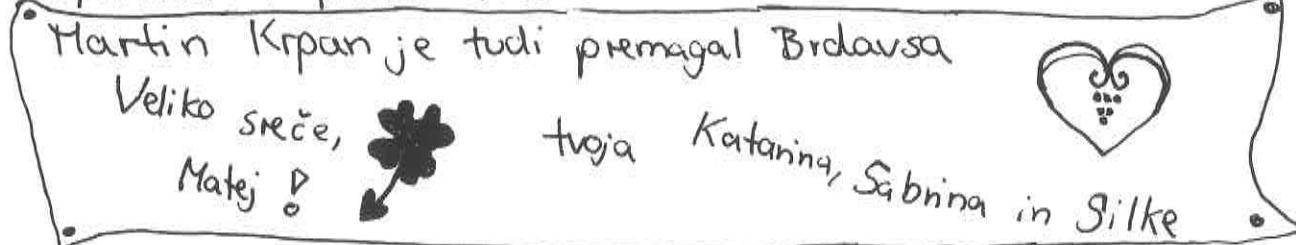
Cer nekaj dni pa sem že šla v svojo prvo šolo v Frankfurtu - Liebfrauenschule - k slovenskiemu pouku. Čekaj dni kasneje sem šla načarod za šolstvo. Tam so preizkusili moje znanje nemščine in me dodelili v Fürstenbergschule. Ko sem dobila pismo iz navoda za šolstvo, sem lahko šla v šolo. Tam so mi povedali, da bom na začetku hodila samo na tečaj intenzivne nemščine in da bom po mesecu dni začela hoditi k pouku. To pa ni bilo res, po prvem tednu sem že šla v razred. Pri tečaju intenzivne nemščine nas ni veliko, zato pa smo tudi boljši prijatelji. Ko sem prvič stopila v svaj razred k mojim sosedcem in sosedkam, sem že dobila dve prijateljici: Jenny in Irino.

Tu v Frankfurtu mi je reselo vseč,endar to me pomeni, da prav nič ne pogresam Slovenije. Pogresam jo, če boli pa moje prijatelje in prijateljice sorodnike. Kmalu jih bom obiskala!

Ines Grenc, 5. razred

MARTIN KRPAN JE TUDI PREMAGAL BRDAVSA...

Letos moj brat Matej dela maturo. Že dva meseca se vsak dan uči. Zato sem morala na tiko poslušati glasbo. Moja mama je še bolj napeta kot Matej sam. Ko se je začel pripravljati, smo mu s prijateljicami hotele narediti plakat. Tri dni smo premisljale, kaj naj napišemo. Tretji dan sem se spomnila. Napisale smo:

Moja mama je bila navdušena. Ponosno smo obesile plakat. Matej se je zelo veselil in je s Krpanovo pomočjo go-tovo bofje pisal nalogo!

Katarina Kogancič Šauer, 7. raz.
Frankfurt

NEBESNO GLEDALISČE

Nastopali smo v igrišču Nebesno gledališče. Jar sem bil letalo. Ko mi je tovarišica rekla, da moram leteti kot pravo letalo, sem si mislil: „Tega pa ne bom nikdar znal.“ Ampak, ko smo imeli voje, sem videl, da ni tako strašno kot na začetku. Na odru nisem bil preveč veselmirjen. Ko sem prišel do manj, mi je neka gospa rekla, da sem dobre nastopal. Še večkrat bi rad nastopil v takšnih igrah.

Darja Žilavec, 6. r.
Frankfurt

Ste že bili v slovenski šoli?

Za velikonočne počitnice sem bila v Sloveniji in nekajkrat tudi v osnovni šoli Hinko Smrekar v Ljubljani. Nisem bila prvič tam. Mogoče mislite, da nisem normalna, ker še v počitnicah hodim v šolo. A mi bilo tako hudo, samo na obisk sem šla. Dobila sem nove prijateljice in spoznala dosti novih sošolcev. Z nekaterimi sem celo hodila v isti vrtec, ko sem bila majhna. Vsi so bili zelo prijazni, veliko bolj kot v nemški šoli.

Ponik je malo drugačen kot tukaj. Vsako uro je bil nekdo vprašan za oceno. To pomeni, da mora eden iz razreda pred tablo in učitelj ali učiteljica ga nekaj spravišuje. Tudi predmeti so malo drugačni. V 7. razredu imajo še kemijo. Ni mogoč pa drugega tujega jezika. Angleščina je tudi veliko lažja kot v moji. Glasbo imajo samo enkrat na teden, kar se mi zdi malo premalo. Imajo pa tehniko in gospodinjstvo. Oba predmeta sta mi bila všeč, v nemški šoli jih pa nimam. Pri športni vrtogaji se enkrat na leto testirajo. Takrat moraš teči na 60 in 600 m ter skočiti v daljino z mesta ... Včasih pa igrajo košarko, odbojko ali kaj podobnega. Še nekaj se mi zdi nemavščno: da so imeli preduro. Takrat se kačne ponik pet minut do sedmih. To se mi zdi malo presegajo, saj so skoraj vsi že spali ...

Pri nobeni uri se mi ni zdelo težko. Kato mislim, da bom uspešno nadaljevala šolanje doma in prisla v bežigrajsko gimnazijo.

Lia-Saki Bučar, 7. razred
Frankfurt

Odlomek iz dnevnika Marse Cosme Shive:

Dragi dnevnik!

15.8.2050

Danes je bil tako lep dan. Bila sem prvi dan v šoli. Tja me je peljal ata s svojim X 356 2000. To je najnovejši model letecega Mercedesa. Preden smo odleteli, sem si še hitro naročila po računalniku nekaj za jesti in piti. Ko smo prišli v šolo, se nam je že predstavil robot učitelj. Vsak učenec je imel svoj računalnik. Napisali smo prvi spis. Ko sem ga morala oddati, sem kar pritisnila na tipko in že je imel robot učitelj moj spis v svojem računalniku. Ko me je prišel moj ata spet iskat, me je presenetil z živalco. Kupil mu je "Bindrota". To je bitje z Marsa. Je zeleno in ima na glavi anteno, da ga lahko najdem s svojim "iskalcem".

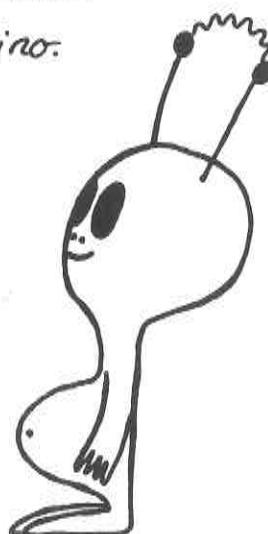
Ko smo spet prišli domov, nas je čakala mama. Zelo sem bila vesela, saj je nisem videla nekaj dni. Zadnji teden je bila na uni. Tega sem se že navadila, saj je po poklicu stevardesa.

Tako, zdaj pa končam, ker grem spet v svojo kabino.

Adijo!

Cosma
Shiva

Barbara Toní 8r.
+fm

KJE SO TISTE STEZICE...

Moja "šolska zgodbica" se je začela v mali šoli. Takrat je bila učitejica gospa Dragica Nunčič. Nato je prišla gospa Mira Turk. Te sobote ne bom pozabila, ker smo prvič gledali risanko z diaprojektorjem. Bila je zgodbica o zlatem jabolku.

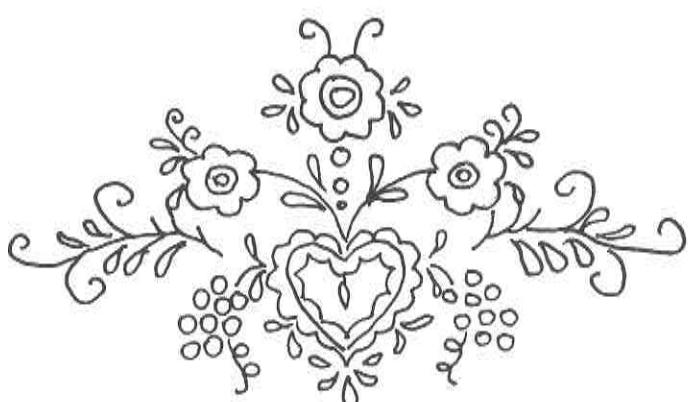
Prišla sem v nemško šolo in tudi k slovenskemu pouku sem začela prihajati. Spomnim se prvega dne v nemški šoli, ko sem prestrašeno vprašala: "Moram zdaj vsak dan v šolo?" Kmalu se je izkazalo, da ne gre drugače.

Pri tovarišici Miri smo se učili vse od A do Ž: zgodovino, zemjepis, slovničo, pesmi, o pesnikih in pisateljih, v slovenski literaturi, o praznikih in praznovanjih ter šegah in navadah. V časih sem si celo kaj zapomnila! Tudi teste smo pisali. Takrat smo v časih vsi po vrsti malo "zboleli".

Ampak v nemški šoli je postajalo vedno težje in dostikrat mi je bil slovenski pouk odveč. Ko sem končala osnovno šolo, sem rekla mami: "Jaz znam pisati, brati in računati. V šolo mi ni več treba, zdaj grem v pokoj!" A danes vem, da bo treba delati še precej uric, preden bom lahko rekla: "Chao Pajo, jaz grem na Havaje".

V šolo sem začela hoditi, ko sem bila stara sedem let. Letos bom dopolnila sedemnajst in moram reči, da mi ni žal za nobeno urico, ki sem jo doživelja pri slovenskem pouku. Naučila sem se nekaj o svoji domovini in če se bom vrnila domov (in upam, da se bom) je prav, da vem čimveč o Sloveniji!

Nataša Obreht
10. raz., Frankfurt

Šola v naravi

Od ponedeljka 3.5.1999 do srede 12.5.1999 sem bila v šoli v naravi. Vsak dan smo šli vandrat za zajtrk smo imeli kruh in narezek, za kosilo smo imeli vsak dan nekaj drugega, za večerjo pa spet kruh in narezek.

V ponedeljek 10.5.1999 smo šli v živalski vrt. Pri zajtrku smo morali namazati kruh in ga dati v školko za malico. Kdor ni hotel takre malice, si je lahko uzel salamo ali sir.

V živalski vrt smo hodili vto in pol. Ko smo šli nater, smo najprej šli v park, se vedli in jedli ali se igrali. Ob dueh smo se dobili pred slonom. Učiteljica nam je kupila korenčke za slone. Eni so jih pa tudi sami jedli. Malo kasneje je prišel naš vodnik. Povedal nam je imena slonov, potem pa smo se pogovarjali o njih. Ker smo se predolgo pogovarjali o slonu, nam je zmanjkal časa za druge živali. Zato nam je takoj dal liste, na katerih so bila različna vprašanja o živalih. Začelo je deževati. Čisto mokra sem šla s prijateljicami pod streho. Pregledali smo odgovore. Moja skupina je imela skoraj vse pravilno.

V dom smo se peljali z avtobusom. Za večerjo pa smo dobili pišč.

Po večerji smo gledali film „Apollo 13“.

To je bil lep dan, čeprav sem bila precej kilometrov od doma in svojih domaćih.

Ida-Maki Bučar, 5. razred
Frankfurt

12 3 4 5

Ou, ta šola!!!

Konaj čakam počitnice, da grem v Slovenijo k sestrični Jerneji in ujeni drutini. Šola mi gre počasi že na živce.

Zadnje tri tedne se je ualtalo veliko ualog: v pondeljek pisemo fiziko, v torek nemščino, v četrtek angleščino itd.

Zmucij je lepo vreme, pa sedimo v montužni baraki, ker našo šolo obnavljajo. To uiti ni prava šola. Zato me všeč ven, med ljudi.

Doris Gay's, 9. r.

Frankfurt

Jaz sem Svenja. Stara sem sedem let.

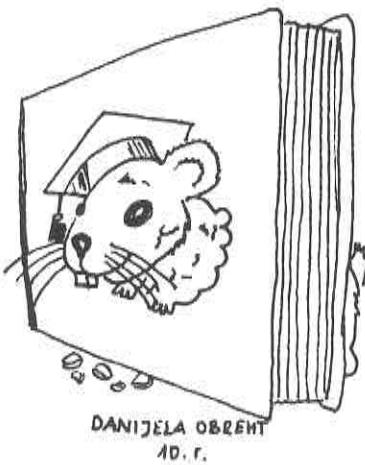
Hodim v prvi razred. Tudi moja mama je hodila v slovensko šolo.

Svenja Scheuren

Oh, ta prehlad!

U sredo prejšnji teden sem se zbrudil z glavo bolem. Vse dan sem ležal v postelji. Samo čaj in zdravila sem pil. Bilo mi je dolgčas, ker sem bil sam. Popoldne sem se počutil še malo bolje. Hotel sem iti ven, ampak mama je rebla, da naj ostanem v postelji. Naslednje jutro je mama spet rebla, naj ostanem doma. Ampak še enkrat doživeti tak dolgčasen dan, to bi bilo preveč. Šel sem v šolo. Potem mi je bilo pa tako slabo, da sem učitelja oprasal, če grem lahko domov. Dovolil mi je. Domu sem legel v posteljo. Pa spet isto kot prejšnji dan: dolgčas!

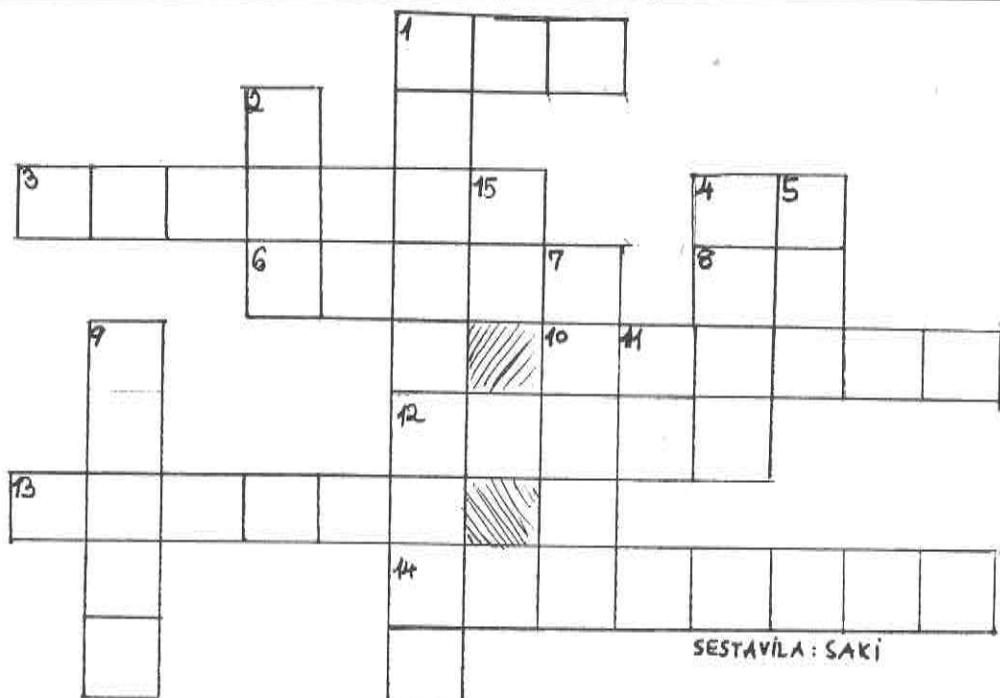
Darko Žilavec, 6. razred
Frankfurt

Jaz fantek sem še mba
in knjige verem rad...

Jaz sem Damian. Rad verem knjige. Zdaj verem
knjigo Moj prijatelj Piki Jakob. Napisal jo je
Kajetan Kovič. V knjigi so lepe slike. Piki Jakob
je medvedek. Zna igrati šah in jesti francoska so-
lato. Tudi v šolo hodi. Kakor jaz!

Damian Šepetanc, 3. razred
Offenbach

VODORAVNO:

1. kralj živali
3. prevozno sredstvo
4. PERUTNINA Ptuj
6. besedna uganka
8. Kazalni zaimek
10. črvelji
12. rožnik
13. slovensko pecivo
14. istočasno

NAVPIČNO:

1. glavno mesto Slovenije
2. iglasto drevo
4. najstarejše slovensko mesto
5. cesta
7. nebesno telo
9. rimsko Ljubljana
11. pogojnik
15. Stane Števž

Prebral sem tudi Pipo
Mali kaček Pipo je prišel na koncertijo. Živali ga
niso sprejeli. Raca ga je pocukala za rep.
Nekesga dne se je izgubil piščanček in Pipo
ga je vabil. Po tem dogodku je postal Pipo
miljenec. Vsi so ga imeli rati.

Matej Senica, 3. Kazred

Jaz sem Tatjana. Prebrala sem
tudi knjige: Kje je luna, Radovedni Taček,
Papagaj Bine in Umetnik. Poslušala me je
mama.

Tatjana Cizerle, 3.r.

Jaz sem Božica. Hodim v drugi
Kazred. Moja sestra je Ivana. Rada
grem v Kostrivnico.

Božica Jovanović

Na Dolenjskem je lepo

Jaz sem Saskia. Stara sem deset let. Rada grem v Slovenijo. Tam imam tudi bonja lipicanca. Ime mu je Nina. Nina je stara eno leto. Ustavo jutro grem po mleko k Milki. Sosedka Milka ima tudi krave in tri telice. Eda pa ima psa in tri konje, pa ribile tudi. Moja prijateljica je Sara. Doma je iz Ljubljane. Tudi ona se uči jahati.

Lepo je na Dolenjskem!

Saskia Scheuren
4. raz., Offenbach

Počitnice

Pozimi sem bila v Sloveniji v Kuzmi. Tam smo se sankali in smučali. Tudi na Pohorju smo bili. Staro mamo smo obiskali v laških toplicah. V Sloveniji je bilo lepo.

Jasmina Recek, 3. r.

A V S T R I A

V soboto 18. julija smo za tri tedne odpotovali v Slovenijo. Do našega doma smo se vrzili včeraj ut. kojnej smo v Ljubljani bila že zraka. Konsolidirali smo obiskali marmine in atkove staniše. Dne dni dospusto smo preživeli doma pod tuksem na vrstu, da ne je moža kogja prilagodila toplemu soncu. Konsolidirji teden smo hodili v latške toplice. Tam imajo 8 barenov. Smayo tudi počasno reho. Drugi dan smo šli k atkovim staršam. Tam smo se fotografirala in jara igrali predstevka. Florijanje bil v predini. V ponedeljek smo spet šli v Latške toplice. Tam smo se kopali. Ko smo šli domov, mam je mama kupila sladkor. Uselje dolil dove kepiki. V počitnici sem tudi praznila svoj 10. rojstni dan. Povabila sem več mojih bliznjic sorodnic. Drugi dan smo se vrnili v Nemčijo. To so bile lepe počitnice!

4. n.

Holma Črnivec,

JADRANSKO MORJE

MADŽARSKA

Moj najlepši počitniški dan

V jesenskih počitnicah smo šli domov v Tržec pri Ptiju. V četrttek smo imeli trgater. Na trgater sta prišla boker in boira. Pridružili so se tudi sosedje. V lepem vremenu smo z združenimi močmi obrali dobro obložene vinske trte. Boker Jože je grozdje odneljal v stiskalnico. Kmalu je pritekel sladek sah. Med tem, ko smo trgali grozdje, je mama pripravila obilno kosilo. Po končanem delu nam je zelo tekmilo. Po jedi pa je sledila zabava. Utrajena sem legla k zasluzenemu počitku. Tako je minil moj najlepši počitniški dan.

Karmen Breč, 4. r.
Offenbach

Moj domači kraj do Vače

Na Vače lahko prideš iz Črniče ali zgornejše strani ter iz Moravske doline.

Na Vačah se nahaja tudi nahaja češče na Kroni. Poznana je Vaška nitula? Trdopal jo je Janez Grilc iz Kranja pri Vačah. Na tej posodi so vtisnjene tri vrste džeta: velikas, bojevnikov in živali. Prava nitula je visoka 24 cm in je zdaj v muzeju v Ljubljani. Tam pa je bila izkopana, je danes vse preraščeno z apozalom.

Na Vačah se je 19. decembra 1848 rodil tudi nabožljivec in junak Anton Lajevič. Vsiki hčeri se je rodil tudi način Matovž Ravnikaar. Na dnevu se nahaja spominska plošča. Anton Lajevič je dobit prešernovo nagrado Rast glasbenik in nabožljivec slovenske moderne.

Kilometer in pol od Vače se nahaja v Spodnji Savinji Geografsko občina Slovenije (GEOSS). Nekajec stran se nahaja moj dom. Od naše hiše se cepo vidi na Limbarsko goro, Kamniške planine, na Dolenjsko in Čemšenik.

Lepo je pri nas! Pridite pogledat!

Mojca Hali, 9.r.

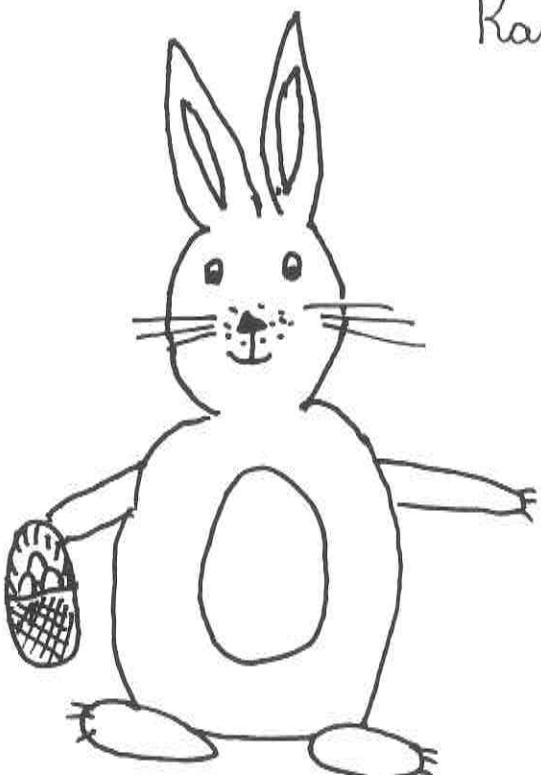
Vače
v 18. stol.

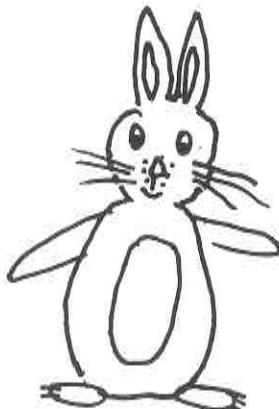
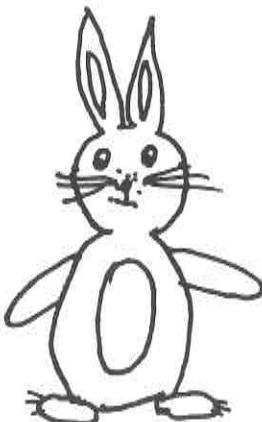
Velika noč v Sloveniji

Za velikonočne praznike sem bila v Sloveniji. Že prvi dan smo banali pirhe. Heto so sem naredila rumene, zelene, rdeče in plave. Narednje jih je mama še namazala z oljem. Moja prijateljica Darja mama je pomagala. Potem smo šli v cerkev. Pirhe je mama dala v košarico, v kateri smo imeli tudi kruh, potico, hren in klobase. V nedeljo in jutri smo skupaj jedli. Rnam so prišli stara mama, stric in tetka. Tudi pogovarjali smo se. Zvečer je prišla prijateljica Darja zamenjali sva pirhe. Tudi njen je bil lep. To noč je Darja prenesla pri meni. Skupaj sva glasno brali, vsaka nekaj časa. Svetili sva si z latrino. Bilo je kot v šotoru. To so bili lepi prazniki.

Karmen Breč, 4. razred
Offenbach

Simona R.

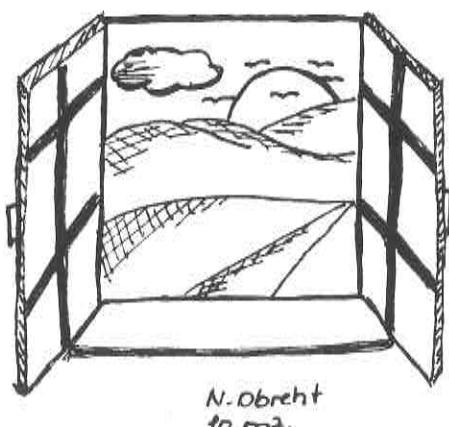

Moje počitnice

Peter dopoldne, zadnjic zapušcam šolsko stavbo... od zdaj naprej bom uživala v težko pričakovanih počitnicah. Tako dolgo sem se jih že veselila, štela sem dneve, ki niso in niso misevali, a zdaj so tu: urče, ljubljene POČITNICE!

Kmalu smo se odpeljali v Slovenijo, kjer je bilo že kar toplo. Ko smo prispeli, je sonce sicer že zaslo, zato nas je pozdravilo še le naslednji dan. Bilo je tako veselo našega obiska, da se je prikazalo skoraj vsak dan. Tudi sorodniki in znanci so nas bili veseli; kar naprej so nosi blicali, vasilii ali pa kar sami prišli na obisk. Nismo bili "brezdebla". Zaman smo iskali dolgačas. Celo na križasto smo ga šli iskat, toda tudi tam ga ni bilo. Kmalu, natanko počutno povedano, čet dobra clva tečna, smo "obupali" in se spet odpeljali nazaj v Nemčijo. Tu ga ponovno prav gotovo našli... a takrat grem v slovensko šolo in med slovenske prijatelje!

cristina Banšić-Bevc

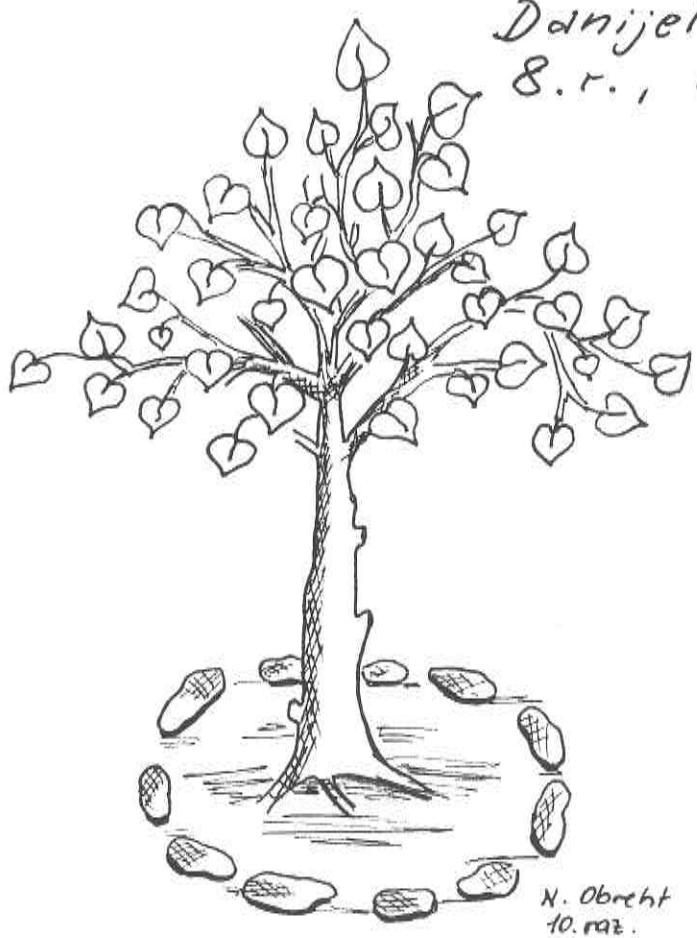
Moj praznik

Sem Danijel Likovič. Hodim v 8. razred in živim v Frankfurtu. Pred kratkim sem bil pri birmi. Moj bober je bil stric Darko iz Slovenije. Po birmi in po masi smo šli z našimi gosti v vrt. Tam smo praznovali. Jedli smo prašiča, jagnje in tudi drugo meso smo še pekli. Pozno zvečer smo šli počasi domov.

Drugi dan smo se peljali z družino na letalisče. Tam smo ostali več kot tri ure. Zvečer so nasi sorodniki odpotovali v Slovenijo.

Rad se bom spomnil na birmo.

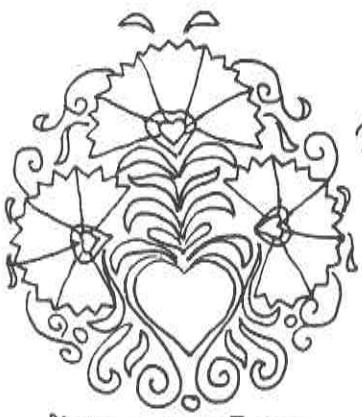
Danijel Likovič
8.r., Frankfurt

Moj praznik

Jaz sem Darija iz Prekmurja v Murski Soboti. V četrtek, 13. maja sem imela sveto birmo. Bilo je zelo lepo, ampak trajalo je dolgo in bila sem napeta od pričakovanja, kako bo. Glasno sem morala prebrati pozdrav, ampak mislim, da je bilo dobro. Potem smo šeli v dvorano. Tam smo se najedli in napili. Moj oče je včasih kaj snemal s kamero ali pa poseikal, da bom imela spomin na ta dan. Nato smo Danijel Berden, moja prijateljica Mareen, Stefi in jaz igrali človek, ne jezi se. Kasneje sem šla s prijateljico ven in spet smo se seikali. Ob desetih pa smo šeli domov. Moja prijateljica je potem še prespala pri meni. Dolgo sva se pogovarjali.

To je bil lep praznik in lahko bi ga imela vsak dan!

Darija Žilavec, 8. razred
Frankfurt

50 let je in ni velika...

Kakor mi starši pripovedujejo, je bilo v nihovih otroških letih bolj resno življenje. U šolo so hodili peš, električnega teka ni bilo usposod, ceste niso bile asfaltirane, tehnika ni bila tako razvita kakor danes...

V današnjem času imame otroci slike šolske autobuse, avtomobil je že skoraj pri vsaki hiši, prav tako televizija, razni električni stroji, računalniki... Tehnika se je zelo razvila. Če bi se sedaj vrnili v tisti čas, ne vem, kakre bi bilo. Tega si ne morem zamisliti.

Če se bo tehnika še naprej takole hitro razvijala kot do sedaj, bo verjetno čez 50 let vse avtomatizirano, v šoli ne bo več knjig, učenci se bodo učili preko računalnika, namesto delavca bo robot, vse bo na gumb. Ali pa bo nasadna katastrofa vse uničila? Tega si ne želim, saj je naš svet lahko lep!

Daniel Berden, 8. raz.

Hvala, mama!

Vsek dan, ko se mama odpravlja od doma, mi naroči, da moram pospraviti zobo.

Nekega dne sem malo pozneje vstala in nisem imela več časa. Hlito sem se obleka in se odpravila v žobo.

Tam smo dobili veliko domačih nalog, zato sem popoldne prese dela pri mizi in pisala. Proti večeru pa sem imela že šport, zato tudi takrat nisem pospravila zobe. Po televiziji sem bila zelo utrujena. Ko sem se vrnila domov, sem se spomnila, da moram že pospraviti zobo. Nisem bila zelo navdušena. Ko sem prišla domov, je bila zoba že pospravljena.

Mama se je prej vrnila in uredila že mojo zobo; bila sem ji zelo hvalažna.

Simona Recek, 5.r

Moja nečakinja Marijana

Moja nečakinja Marijana je bila 13. aprila staro eno leto. Vsi smo praznovali.

Najprej smo šli v mesto k fotografu. Tudi torto s svečko smo nesli s seboj. Ko smo vse pripravili, je mala Marijana z roko udarila po pisani torti. Vsi smo se smejali in obrnili torto na drugo stran.

Zvečer smo se zbrali doma. Tudi moja mama ima rojstni dan istega dne. Zato je bilo že bolj veselo. Mala Marijana je kobacala po tleh, jaz pa sem jo lovila.

Zna že reči mama in papa. Vedno je dobre volje. Vsi jo imamo zelo radi.

ŠTEFI BOŠNJAK

Fant najnih sanj

Sva dekleti v najlepših letih. Stari sva sedemrajst let. Radi bi vam povedali, kakšen je fant najnih sanj.

Marsikdaj sošolke ne vedo, kakšen značaj mora imeti njihov idol. Toda midve točno veva, kaj hočeva: nain princ bo pošten in zvest, da mu bova lahko zaupali. Biti mora pameten, močan, lep, zabaven, vesel, prijazen, ustrežljiv, pozoren, razumevajoč, radodaren, delaven, spreten, odločen, moderen in ljubezniu.

A takega fanta še nisva srečali nikjer: ne v disku, v kinu, v šoli, na počitnicah in ne na cesti. Ali ga vi poznate?

Naj pride na zmenek v slovensko ſolo!

Melanie Tuš in Urška Čestnik

10. r.

11. r.

Jaz sem Verena. Hodim v druge razred. Našla sem ptička. Bil je ranjen. Nesla sem ga domov.

Verena Van den Berge

To me pa res jezi!

Na svojo domovino Slovenijo sem zelo ponosna. Zato me pa jezi, da toliko ljudi ne ve, kje je ta dežela. Res je, da je majhna in mlada država, a na svetu so še manjše od nje. Če omenjajo bivšo Jugoslavijo, vsi poznajo samo Hrvaško, Srbijo, Bosno in Makedonijo, na Slovenijo pa se ne spomnijo.

Če me kdo vpraša, ali sem iz Jugoslavije, rečem: „Ne, iz Slovenije!“ Nekateri samo rečejo, da je to isto. Ali kako bi moglo biti isto, če je pa Slovenija že osem let samostojna država! Več ljudi me tudi vpraša, če sta slovenski in hrvaški jezik isti jezik. Saj so res neke besede enake, ampak mi imamo še dvojino, ki je Hrvati nimajo in tudi nihče drug ne. Slovenci smo že vedno imeli sami svoj jezik. Nekateri ljudje tudi mislijo, da je zdaj nevarno iti v Slovenijo, ker je vojna na Kosovu. Sploh nimajo pojma, da je Slovenija oddaljena najmanj 500 km. Najbolj me pa jezi, če me kdo hoče dražiti in reče, da sem Slovakinja.

Če me nekdo vpraša, kaj je posebnega v Sloveniji, mu lahko veliko tega naštejem: v Sloveniji je največja podzemna jama Evrope, imamo eno največjih skakalnic in najstarejšo vinsko trto, imamo štiri različne naravne enote na površini 20.256 km² in tudi morje, imamo 16 naravnih zdravilišč in še veliko več...

No, jaz upam, da bodo ljudje kmalu opazili, da je Slovenija zelo, zelo lepa in miroljubna.

Vem, da mene ne bo nikdar sram reči, da sem Slovenka, ker to vedno s ponosom povem! Tanja Čančer
10. r. - Off

Joj, kako me to jezi...

Velikokrat sem opazila, da veliko sošolcev in prijateljev sploh ne ve, kje leži Slovenija. Velikokrat jo zamenjajo s Slovaško. Ko jim povem, da grem na počitnice v Slovenijo, me včasih tudi vprašajo: "Kaj Te ni strah? Na Balkanu je že vojna!" Sploh ne vedo, da je vojna v Sloveniji že zdavnaj končana! Tudi naših zanimivosti ne poznajo. Lipica in Postojnska jama sta edini poznani točki. Nekateri celo mislejo, da je Lipica v Avstriji! Še moj učitelj je zadnjic misil, da Slovenija nima morja. Pa sem ga takoj popravila! Zdaj pa tudi pripravljam referat o Sloveniji. Tako bom svojo deželo predstavila sosošcem!

Martina Bučar, 9.razred
Offenbach

Pozdravljeni, lepotica ob Dravi!

ŠOLA MLADIKA SE PREDSTAVI

Osnovna šola Mladika je najstarejša šola na Ptaju.

V tem šolskem letu je na šoli v 26 oddelkih 598 učencev. Poučuje jih 34 učiteljev, pri strokovnem delu pa jim pomagajo še dve svetovalki, knjižničar in računalničar. Vseh zaposlenih nas je 53.

V mesecu marcu se je končala obnova mansarde. Dobili smo 11 novih prostorov in pouk prvič izvajamo v eni izmeni.

Šola ima 30 učilnic, knjižnico, manjšo telovadnico in igralnico. Pouk športne vzgoje izvajamo tudi v športni dvorani Mladika. Nerešen problem ostaja šolska kuhinja z jedilnico, katere prostori so v neprimerni kleti. Pohvalimo pa se lahko z veliko površino zelenic in igrišč.

Ena od številnih dejavnosti šole je tudi organizacija in izvedba šolskih tekmovanj v znanju.

Vsako leto organiziramo tekmovanja v znanju iz matematike, fizike, kemije, logike, slovenskega jezika, angleškega in nemškega jezika, zgodovine, knjižničarstva, tehnične vzgoje, računalništva in znanja o prometu ter veseli šole. Šolskih tekmovanj se je udeležilo 505 učencev, regijskih 81 učencev in državnih 21 učencev (slovenski jezik, angleški jezik, nemški jezik, zgodovina, matematika, fizika, računalništvo in mladi tehniki).

Šolsko leto 1998/99 je na področju športnih tekmovanj izjemno uspešno. Učenci so tekmovali v nogometu, košarki, odbojkci, rokometu, v krosu in atletiki.

V okviru šolskih tekmovanj je sodelovalo 147 učencev, v krosu pa vsu učenci šole. Področnih tekmovanj se je udeležilo 187 učencev, državnih pa 50. Učenci so osvajali prva mesta na vseh stopnjah tekmovanj, tako v kolektivnih igrah kot v individualnih športih.

Pohvalimo se lahko tudi z uspešno organizacijo in izvedbo polfinalnega turnirja državnega prvenstva v malem nogometu in četrtfinalnega državnega tekmovanja v rokometu za dekleta.

Bili smo proglašeni za najuspešnejše šolsko športno društvo v ptujski občini.

Šola zelo uspešno sodeluje z okoljem in posebej ponosni smo, da lahko sodelujemo s Slovenskim kulturnim prosvetnim društvom Sava in z oddelki slovenskega jezika in kulture v Frankfurtu.

Čestitamo vam ob prazniku!

*Sonja Purgaj,
ravnateljica - l.r.*

DRAGI PTUJČANI, LEPO JE IMETI PRIJATELJE NA TAKI SOLI.

NA SVIDENJE JESENI!

Naših deset let ...

Zdaj sem v desetem razredu, a se še spomnim, kako sem prvič prišel k slovenskemu pouku. To je bilo leta 1989. Z mamo sva vstopila v isto učilnico, kjer smo še sedaj. Tam je že čakala učiteljica Mira. Ko se je pogovarjala z mamo, sem si jaz radovedno ogledoval prostor in sošolce. Takrat si nisem mislil, da se bom tu deset let učil in pisal naloge, bral za oceno, se igral in pel razne pesmice. Vsako leto se je skupina malo spremenila. Včasih sem bil najmlajši, pa spet med starejšimi. Čez dve leti se mi je pridružila tudi sestra Barbara in še zdaj sva skupaj v torkovi skupini. Tako sem spoznal veliko otrok, s katerimi se še danes dobro razumem in srečujem na proslavah.

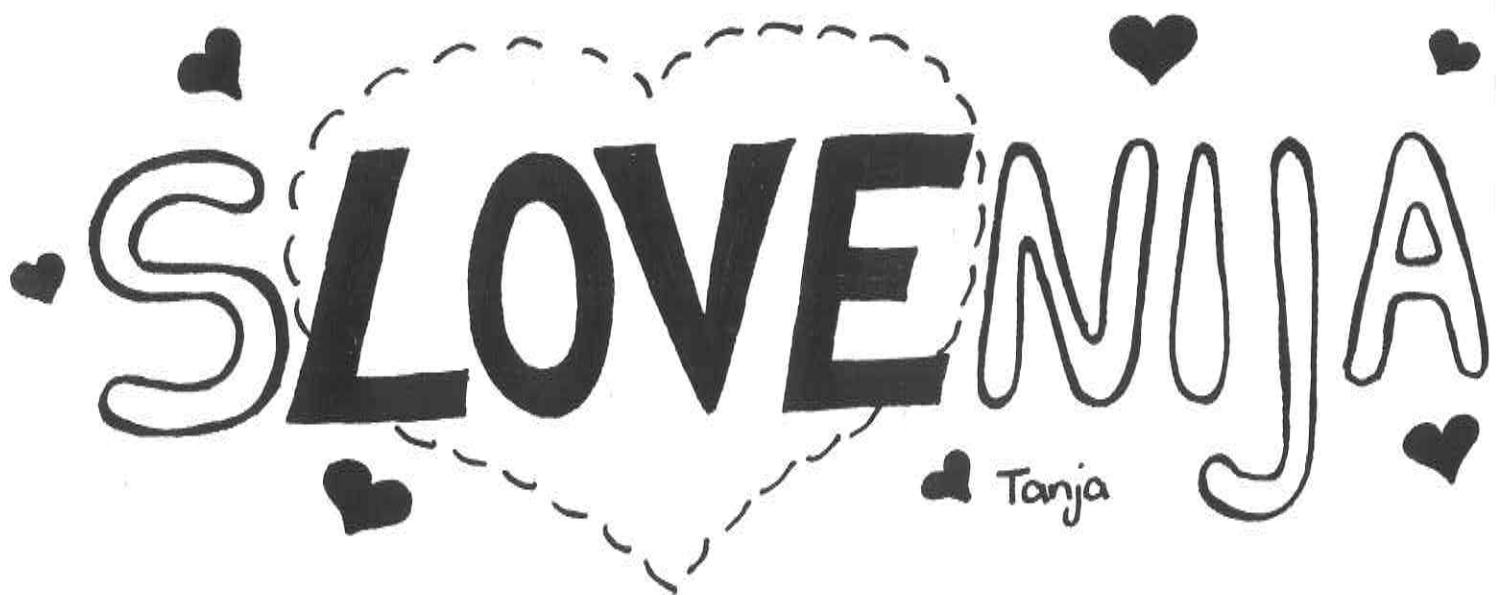
Tisti dve urici pouka sta minili kot bi mighnil: malo zgodovine, pa zemljepisa in slovnice, pa branje ali test, pa je bilo. Čas je še posebno hitro minil, kadar smo se smejalni in hihitali ali bili malo poredni. Pa saj ne moreš dve uri sedeti in se učiti kot študent, kajne.

Kadar smo se pripravljali za proslavo, se že nismo vsega naučili doma in smo vadili skupaj v šoli – posebno zadnjo uro. Skoraj na vseh prireditvah sem nastopal in mi danes ni žal. Včasih mi je pa bilo odveč. In domače naloge tudi. Kdo pa bo mislil nanje, če je popoldan in je zunaj vroče, vroče. In se je zgodilo, da je ta ali oni "pozabil zvezek doma". Včasih nas je odrešil "Hitze-Frei". celo zaradi mraza smo šli enkrat domov, ker so popravljali centralno kurjavo. Žal so to težavo kmalu popravili!

Tako je iz leta v leto le nekaj ostalo v naših glavah. To vidim, kadar sem v Sloveniji ali kadar gledam slovenski program. Pa tudi pri nas doma govorimo slovensko – tako se prepletata šola in dom. Največjega problema pa kljub vsemu nismo mogli rešiti niti vsi sku paj. To je POMANJKANJE ČASA! Kdaj? Toliko stvari bi še rad počel – a kdaj, prosim vas. Ko pa ima dan samo 24 ur.

Čez tri leta bom naredil maturo. Upam, da bom potem sprejet na šolo za oblikovanje v Pforzheimu. A do takrat bo minilo še kar nekaj časa in mislim, da se bom še kdaj pokazal na proslavah. Ne da bi nastopal, ampak da bi srečal stare prijatelje iz slovenskih šolskih klopi! Pozdravljeni!

Matej Toni

SREČNA SEM...

Srečna sem, kadar sem zdrava,
ko imam rojstni dan, ko grem v naravo,
ko se imamo v družini radi in se razumemo...

Vesela sem, ko pridejo prijateljice,
ko dobimo obisk, ko sije sonce,
ko slišim prijazne besede,
ko se ne prepiram z bratom,
ko gremo v toplice ali na morje...

Žalostna sem, kadar mi kdo reče
kaj neprijaznega, ko dežuje,
kadar ne smem k prijateljici.

Karina Vidovič, 2.b

Slovenija

PIKA

Pika je majhna, kot si ti,
da opazim, ko te ni.
In ko se to resnično zgodi,
takrat ves svet narobe stoji.

Lep stavek sem napisala,
le kako bi ga končala?
Končno sem ugotovila,
da bom piko naredila!

Nekaj pik sem v spisu pozabila,
in glej čudo - petice nisem dobila!
Ali res sem toliko zagrešila,
če pa sem samo dvajset pikic pozabila?

Toda, mi se piki več ne damo,
sedaj jo že vsi radi imamo.
Le tu in tam,
a ne vsak dan,
se slučajno nam zgodi,
da nam še kakšna pika ubeži.

Učiteljica naša nam govori,
da črka i ni i, če pike ni.
Zato zagotovo drži,
da nam velikokrat manjka še pika na i.

4.A SE PREDSTAVI

Katjo čarovnik spremeni v luno,
Bruno je velik Runo.
Sandra rada se uči,
Don pa jo jezi.
Špela vedno je vesela,
Toni pa sedi brez dela.
Rosana riše hiše,
Gregor pa po steni piše.
Blanka kuha juho,
Denis lovi muho,
Patricia je dobre volje,
Stanko pa po njivi orje.
Mateja postane debela,
Rene pa se ji norca dela,
Nina se je izgubila,
Jerneju žoga je počila.
Sandra igra 3x3,
Bojan ji drži pesti,
Miha ji pomaga računati,
Aleš pa nagajivo se smeji.

Nina Kamplin, 4.a

Maja Samastur, 4.a

Pa še stran za ptujske prijatelje ...

MOJE IGRAČE GOVORIJO

Nekega večera, ko sem bila v sobi in brala knjigo, sem zaslišala glas. Pogledala sem naokoli in zagledala igrače, kako se premikajo in govorijo. Začele so govoriti o časih, ko še ni bilo igrač. Otroci se niso imeli s čim igrati in, ker jim je bil dolgčas, so včasih kar jokali. Starši so jih komaj potolažili. Oče neke deklice pa je rezal iz lesa nek pripomoček. Ponesrečilo se mu je in že ga je hotel zabrisati vstran, ko je v koščku lesa zagledal obliko glave. Obstal je in pet sekund premišljeval. Ugotovil je, da bi to lahko razveselilo njegovo hčer, les je še malo oblikoval, ga nato skril in pokazal samo ženi, kajti deklica bo imela jutri rojstni dan. Ko je žena videla, da bi to lahko razveselilo njuno hčer, je bila zelo vesela. Predlagala je, da bi takšno igračo naredili tudi drugi starši za svoje otroke, da ne bi več toliko jokali. Oba sta bila za to. Naslednje jutro sta deklici dala igračo. Bila je zelo vesela. Cel dan se je z njo igrala in jo imela pri sebi. Starši drugih otrok so se zbrali in opisala sta jim igračo. Tako joče vedno manj otrok in vedno več je veselih. Moje igrače so tako zaključile zgodbo.

Anja Prelog, 4.c

VČASIH SE PONESREČI

Bilo je že zdavnaj tega, ko sem brala knjigo; pa me naenkrat prime sladkorna mrzlica. Stečem v kuhinjo pogledat v hladilnik, toda ničesar. Še v omarico za kekse in čokolade pogledam... Ničesar! Ostali sta mi le dve možnosti: oropati slaščičarno ali si kaj kupiti. V moji denarnici je bil le tri leta star žvečilni gumi in izkaznica za kolesarski izpit, ki jo iščem že pol leta. V trenutku sem se že pogovarjal z mamo, kako preprečiti to katastrofo. Mami, ki pa je bila v službi, mi je trikrat povedala kako in kaj, saj sem se odločil narediti palačinke.

Že pri jajcih je šlo vse narobe, toda tudi to sem rešil. Moko sem moral trikrat dodajati, pri mleku pa ni šlo nič bolje. Ko sem z mešalnikom mešal, sem na novo pobelil kuhinjo z moko. Pri nalivanju olja v ponev, sem bil spet neroden in polil nekaj olja po štedilniku. Tako se je kadilo, da so sosedje mislili, da je izbruhnيل požar. Testa sem imel za dvanaest palačink, toda naredil sem le dve. Dve sem spekel, štiri sem prehitro dal na krožnik, saj so bile še surove. Mamica je prišla domov, zagledala kuhinjo in ni vedela, ali naj se smeji ali me okrega. Pogledala me je in rekla smeje: «No, nisi mogel potrpeti, zdaj pa boš moral vse lepo pospraviti!»

No, jaz veliki kuhar katastrof, se poslavljjam z nasvetom: »Vedno imejte nekaj denarja v denarnici! Nikoli ne veš, kdaj ti bo potreben!«

Ervin Kanlič, 5.a

Franckovo kolo in njegova zgodba

Pri stari mami v Sloveniji sem večkrat ogledovala staro moško kolo. Zarjavelo je že in stoji v kotu garaže. Moja mama mi je povedala tole zgodbo:

Stric Francek je leta 1966 začel delati v tovarni pohištva v Brežicah. Takrat je bil star šestnajst let. Za prvo plačo si je kupil novo kolo. Bilo je rdeče barve. Z njim se je vozil na delo. Bil je tako vesel, kot da bi si danes kupil nov avto. Pet ali šest let se je vozil vsak dan z njim v tovarno in domov.

Nekoga dne pa se je njegov ate, moj stari ate, ponesrečil s traktorjem. Nekaj časa ni mogel delati in zato je moral Francek prevzeti delo doma na kmetiji. Tam še danes kmetuje in gospodari. Zato se ni več velikokrat vozil s kolesom. Leta 1975 si je kupil rabljen majhen avto. Kasneje se je pokvarilo dědovo staro kolo in od takrat je Franckovo kolo postalo hišno kolo.

Jaz pa se še dobro spomnim, kako se je stari ate vsako nedeljo peljal s tem kolesom v cerkev. Ko mi je bilo deset let, sem se tudi jaz z njim vozila po dvorišču in okrog hiše. Daleč pa se nisem spustila, ker so mi domaci branili, saj sem zavirala kar z nogo.

Danes pa ta jekleni konjiček sameva v kotu in naš spominja na stare čase.

Tanja Čančer, 10.r.
odd. slov. jezika in kulture
Offenbach

Svet leta 2050

Leta 2050 bom star 64 let in bom že stari ata. Upokojen bom in bom imel veliko denarja. Moji otroci in vnuki bodo kar naprej spraševali, če bodo hajdibili. Drugače bo pa vse ostalo takoj kot zdaj. Že slovensko bom znal bolje govoriti kot danes. Upam!

Kristian Peras, 6. razred - Frankfurt

Super dan

Najlepši počitniški dan sem preživela ob prelepi hrvaški obali. Bil je torek. Zjutraj sem šla s sestro in prijateljico Katarino in Natalijo na plažo. V vodi je bilo super. Igrali smo se, potapjali drug drugega in plavali do mreže. Ko smo prišli iz vode, sta moja prijateljica in jaz šli naprej. Srečali sta prijatelje ...

Dan je bil kar prekratek. Zvečer smo šli domov. Tam so me že čakali z večerjo. Skupaj smo gledali televizijo. Ves čas sem pogledovala na uro. Končno je bilo pol desetih. Odtekla sem najlepšo obliko. Katarina, Natalija, Carlos in sestra so me že čakali. Že prej smo se namreč domenili, da gremo na koncert pentke Sev'erine. Preinili smo se pred oder in že se je pričelo. Poslušali, plesali in naredili smo vse. Dobro, da je mama ostala doma! Ne vem, če bi preživela ta večer. Tam smo srečali in spoznali nove prijatelje. Do jutra je bilo živahno. Z moledijami in učesih smo šli proti domu. Prijatelji so nas spremili. Pred hišo smo se postavili in dogovorili, da se dobimo na plaži. Hej mama je že spala, kotra pa je že gledala televizijo. Ne smo bile kačne, zato smo pojedle še malo luhencice. Končno smo se odpravile spati.

To je bil zelo lep dan. Najlepši pa je bil koncert pentke Sev'erine!

Kristina Baršić
8.roz., Frankfurt

M. Obreht
10.roz.

oglašamo se spet iz Frankfurta; tokrat bi vam radi povedali nekaj več o obisku slovenskega pesnika g. Borisa A. Novaka pri nas. Slovensko društvo Sava Frankfurt in svet staršev zadnje čase večkrat poskrbita, da pridejo med nas znani umetniki iz Slovenije. Letos smo tako spomladi spoznali igralca Poldeta Bibiča, poleti pisatelja in predsednika Bralne značke Slovenije g. Toneta Partljiča, zdaj v decembru pa pesnika Borisa A. Novaka. Učenci bi se težko odločili, kateri od teh mož jim je bil najbolj všeč. O vseh treh se radi pogovarjajo, vsak od njih jim je pustil nakaj lepega in trajnega. O zadnjem obisku so povedali takole:

Lia Saki Bučar, 7. razred: Prebrala sem že več otroških pesmi Borisa A. Novaka, zato sem mislila, da je še mlajši. Zdaj sem ga prvič videla od blizu. Všeč so mi bile tiste pesmi, pri katerih smo morali malo misliti. Nato smo obračali besede, govorili glasno in tiho, pa tudi peli smo. Na list za bralno značko mi je napisal posvetilo:

Naj te s knjigo v široki svet
radovedni vodijo koraki, Lia Saki! Boris A. Novaki!

Darko Žilavec, 6. razred: Boris A. Novak nam je povedal, zakaj ima v imenu tisti A. Ali vi veste? Če boste prišli v Frankfurt, vam bom povedal!

Nataša Obreht, 10. razred: že nekaj tednov smo vedeli, da nas bo obiskal Boris A. Novak. Mislila sem si: To bo pa gotovo dolgočasno! A potem smo bili presenečeni, kako se pesnik pogovarjal z nami. Še starši so sodelovali, odgovarjali, peli, obračali besede in iskali rime. Meni so všeč vesele pesmi. Tele vrstice sem si zapomnila:

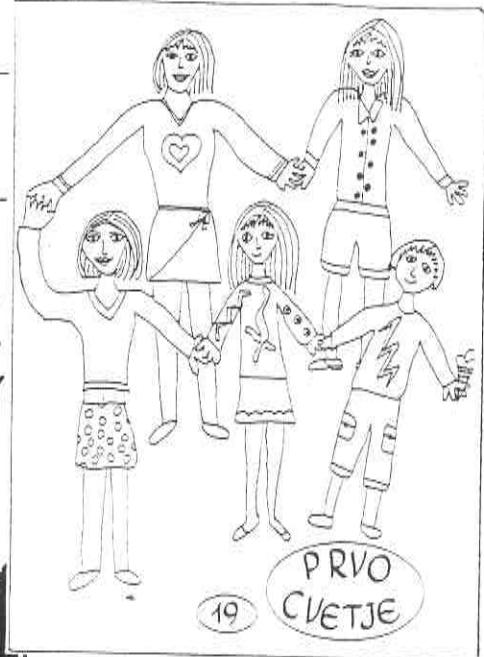
Noga igra nogomet,	Noga riše sled.
roka igra rokomet,	roka boža cvet,
lulek igra vodomet.	lulek zaliva svet.

Kristian Peras, 6. razred: V soboto sem bil prvič na taki prireditvi, da sem srečal znanega pesnika. Bilo je zelo zanimivo. Najbolj všeč mi je bila pesmica Bla bla. Ko sem pogledal nazaj v dvorano, sem videl, da so tudi odrasli peli. To je bilo smešno in veselo!

Katarina Kocjančič, 7. razred: Zdaj bi se kar vsak dan igrala z besedami, to je res zanimivo. Včasih tudi sama napišem kakšno pesmico. Ali veste, katere dobrote se skrivajo v obrnjenih besedah: ekničalap in ketivaz inčlobaj? Mmm, palačinke in jabolčni zavitek, seveda. Pozdravlja vas Aniratak čičnajcok.

Barbara Toni, 8. razred: Pred obiskom Borisa A. Novaka sem mislila, da bo prišel starejši, silno resen gospod. Ampak zgodilo se je čisto drugače. V dvorani smo se smejali, peli, ugibali in poslušali. To je bila prava vesela šola. Najbolj všeč mi je bila pesmica Policaj je palicaj. Najprej jo je zabel pesnik sam, potem pa smo se jo naučili še mi. Nikoli prej nisem pomislila, da se z besedami lahko tako igramo. Super!

Ida Maki Bučar, 5. razred: Doma imamo knjigo Oblike srca, zato sem nekaj pesmi Borisa A. Novaka že poznala. Zelo rada jih berem, ker so drugačne od drugih. Pri podpisu se je pesnik zmotil, zato je takole pripisal: Opravičujem se za napaki, Lia Saki in Ida Maki. Tudi v mapi S knjigo v svet imam njegov avtogram. Pa od Niko Grafenauerja in Toneta Partljiča tudi! Zato moja mapa ni navadna mapa!

Za vas smo pregledali dosedanjih devetnajst številk Prvega cvetja in izbrali pesniške poskuse učencev slovenskega jezika in kulture; tudi tako so znali izraziti svoje misli, svoje skrbi, svoja drobna veselja ... preberite jih še vi!

LJUBEZEN

Jščem te po širim svetu.
Sanjala sem, da sva v parku.
Mogoče bo to kdaj resnično,
mogoče tudi ne.

Iskala sem te in iskala.
In te našla v svojem svetu.

Ires Grenc,
Frankfurt

Pesnik TONE PAVČEK med nami

Slovenski otroci v Frankfurtu in okolici smo v zadnjem času spoznali kar nekaj znanih umetnikov in ustvarjalcev iz domovine. Prišli so med nas in nam vedno pustili košček sebe - v svojih priповiedih, v svojih delih, v svojih sporočilih: lepa je naša beseda!

Tokrat, ob našem prazniku, prihaja med nas slovenski pesnik Tone Pavček. Rodil se je 29. septembra 1928 v dolenjski vasici Šentjurij pri Novem mestu. Tako ga je že od mladih nog spremljala mehka, pojoča dolenjska govorica.

Študiral je pravo in kasneje služboval na radiu in televiziji, bil je novinar, pa direktor Mladinskega gledališča v Ljubljani in nazadnje glavni urednik Cankarjeve založbe.

Za svoje pesniško in prevajalsko delo je dobil številne nagrade, med njimi tudi Prešernovo nagrado za pesniško zbirk Dediščina.

Pesmi je začel objavljati pri sedemnajstih letih. Doslej je izdal več kot trideset pesniških zbirk poezije, pa tudi nekaj proze in razmišljjanj v knjigi Čas duše, čas telesa. Tone Pavček velja za klasika otroške poezije, zato njegove pesmi pozna vsak otrok; nekaj je celo uglasbenih.

Iz umetnikove delavnice

Za odrasle: Pesmi štirih (Menart, Kovič, Zlobec, Pavček - 1953)
Sanje živijo dalje (1958)
Ujeti ocean (1964) Poganske hvalnice (1976)
Zapisi (1972) Dediščina (1984)
Iskanje sveta (1973) Temna zarja (1996)

Za mladino: Trije bratje in zlata ptica (1956)
Maček na dopustu (1957)
Juri-Muri v Afriki (1958)
Polž pred neboličnikom (1960)
Sončece v žepu (1960)
Velesenzacija (1961)
Vrtiljak (1965)
Kaj je najlepše (1969)
Strašni lovec Bumbum (1969)
Čenčarija (1975)
Domače živali (1976)
Mokedaj (1976)
Prave (in neprave) pesmi (1986)
Besede za sladkosnede (1991)
Majhen dober dan (1992)
Majnice (fulaste pesmi) - 1996
in druge ...

Sloveniji

Jač rada prihajam našaj domov,
kjer mi je sibelka tekla,
nikoli ne pozabim, kjer pravi je dom,
kjer mamica moja
mi prve besede je rekla.

Pod bohovjem v dolinci zeleni
dragi moj domek stoji,
tam me mamica učila
je pove slovenske veci.

Tudi na tujem je lepo,
blesčeče je vse,
a takoj sem tujka med tujci,
saj sem dekle slovenske krvi.

Vsa komur s ponosom rada povem,
da Slovenija naša moj pravi je dom,
kadar le morem,
domov pohitim, v narocje dežele zelene,
ki čaka
na tisoče vrc, še
vojenih prek meje.

Dane Abram

Smejem se.
Smejem se tako,
da me začne boleti trebuh
in mi pridejo soleze v oči.
Smejem se v vseh možnih tonih,
hikitam se, krohočem ...
Smejem se,
in nekateri se smejejo z mano,
njihov smeh je lep in iz srca;
nekateri se rahlo nasmihajo,
nekateri so pozabili, kako se smeje
in se zato posmehujejo—
smejem se,
in poslušam svoj smeh,
kako prihaja iz mene: regetajoč in brbotajoč
ju v tem smeku
vidim pred sabo ljudi,
ki sem jih srečala po poti,
ki se niso smeiali,
marveč so imeli prazen obraz
in hladne oči
in zaprte ustnice,
ki so šli mimo cvetovčega grma španskega bezga
in niso opazili njegovih barv,
niti zavonjali njegove opojnosti ...
Vem, da me je ob pogledu na te ljudi
zgrabi strah,
strah pred to tesnobno praznino.
Ju zato, da me ta strah ne bi ohromil,
da bi se raztrgale vse ledene niti, ki ulesnjujejo srce,
zato
se zdaj smejem.

Kristina Jager, 10.r.

Moja mama

Moja mama je lepa,
nič me ne pretepa.
Rad jo imam,
za nič na svetu je ne dam.

To psemico pišem, me draži,
ko naloge delam, me straži.
Pa me uči
same lepe stvari:
slike risat,
pirma pirat,

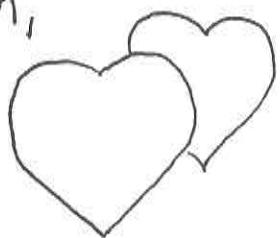
Ker pa nisem psemik,
slabo mi gre psemnik.
Boljši mi gre jesicek,
hitro hot konjicek.

Lorraine Linur
Offenbach

Ljubezen

Samo vas ljubim,
samo vas poznam,
svoje ljubezni
drugemu ne dam,
samo mamici
atku in Mateju
in - vam!

Katarina K. Š.

Moja pesnica

Zjutraj ob šestih ustanem, da grem v šolo.
Preden se zbudim, hitro popijem še kolo.

Potem tečem na tramvajsko postajo,
kjer srečam prijateljico Hajjo.

Zdaj je hvala Bogu šole konec
in mama doma pripravi poln lonec.

Kočno sem se kosila najedla;
zdaj se grem učit, da bom vse ved'la.

Potem pa rano spat,
ker moram jutri zgodaj ustati!

Kristina B.B.

Mi smo mi -
takih nikjer več ni!

Mi smo starejša petkova skupina:
moralo bi nas biti sedem,
a točno pride komaj eden.

Pred nato "t'nsico", v prvi vrsti,
sedli (Jvana), ki sam' miga s prstl'.
Včasih lenari, včasih Orla,
ampak, če se potruji, tudi dost'zna.

(Lovro) pride. Ko sedli,
že z odprtimi očmi zaspi,
se v sanje potopi,
da ga komaj družba prebudi.
Kadar je dobre volje,
malogo napisē kar najbolje.

O (Andreju) bi težko veliko napisati,
saj smo ga letos komaj spoznali.
Vedno ga le to skrbi,
da avtobusa ne zamudi.

Nas [Boris] raste kot kopniva
in tega sploh ne skriva.
čmopal šola - ta presneta reč-
nam je vsem odveč.

V tretji vrsti, čisto zadaj,
sedí nas [Ivan], športna dusă.
Rad o nogometu posluša
in se tudi v slovničku poskuša.

[Andreja] iz desetega razreda
se bo letos poslovila.
Vsak leta se ji prično učila
in nas tudi s kitaro razveselila.
S [Heleno] bosta robske klopi zapustili
in se - upajmo - še kdaj' oglastili!

Da li' vas razveselili;
smo te vrstice 'shup zložili':

Andreja Šimur , 10. razred
Ivan Erceg , 7. razred
Ivana Erceg , 5. razred
Doroteja Šimur, 7. razred

Nas řazred

Mi skupina smo vesela, čeprav imamo dosti dela.
Vsako rredo se dobimo in tri ure se učimo.

Kdo ne pozna Danijele in Nataše, plenske iz folklora naš.
Oba imata rodeča liceka in pojeti lepo kot ptička.

Natalij imamo kar dve in sta tudi prični obe.
Če v imenu razmotri se kdo, to mi tako hudo.

Kristijan v novi klopi sedi in v počitnicah rad ribe lov.
Gregor v drugi vrti sedi in z Robertom rad govori.

Martin se na namizni tenis dobro spozna,
slovensko pa tudi vsak dan bolje zna.

Tudi Leana je sošolka naša
in nam novice iz Ljubljane prinaša.

Pa še Sandro tu imamo, s proslav jo vri poznamo.
Vedno je vesela in za ſolo rada dela.

Učiteljica naša je vesela, če vsak učenec pridne dela.
Tako - zdaj pesem si poslavljaj in nas řazred vas pozdravlja!

Martin Rožič Kratač Nataša Obrecht Gregor
Robert Boncas Sandra Horvat Barbara
Katalin Feleki Daniela Obreht Kristijan Teltrov

Na avtobusni postaji

Pohojen cvet leži na cesti.
Kdo ga je odvrgel?
Ya nekdo izgubil je iz šopka?
Jaz ne vem.

Komu je bila roža odveč?
Zakaj je mi pobral?
Je bil nesrečen?
Je bil faut ali deklet?
Gz ljubovi, nesreče ali sobraštva?
Jaz ne vem.

Prej je bil rarkošen cvet.
Zdaj je moker od dežja in
pohojen od sto ljudi.
Tudi jaz rože ne bom pobrala.
Konda jo bo kdo drug?

Aleks Kristič, 8.raz.

Frankfurt

Odd. slov. jezika
in kulture

Najlepši čas v letu

Božični čas prelep je čas,
ker vsi se veselijo.
V kuhinji je cela vas,
peciva že dišijo.

Božični čas vesel je čas,
ker pesmice zvenijo.
V beli dan se sliši glas,
zvonovi že zvonijo.

Božični čas je beli čas,
ker snežec nam zakrije
vse travnike in cela vas
pod snežinkami se skrije.

Božični čas je slavja čas,
ker skupaj vsi slavimo.
Občudujemo ta jelkin kras
in vsi okrog nje sedimo.

Sandra Horvat
Frankfurt, 10.r.

Jelka

Jelka se vpraša:
Kam bom odšla?
Jaz sem še majhna,
bom kje doma?

Prišel je božič,
belo je vse,
jelka na hribčku
joka se.

K domu bo nesel
danes v svoj dom?
Komu krasila
hišico bom?

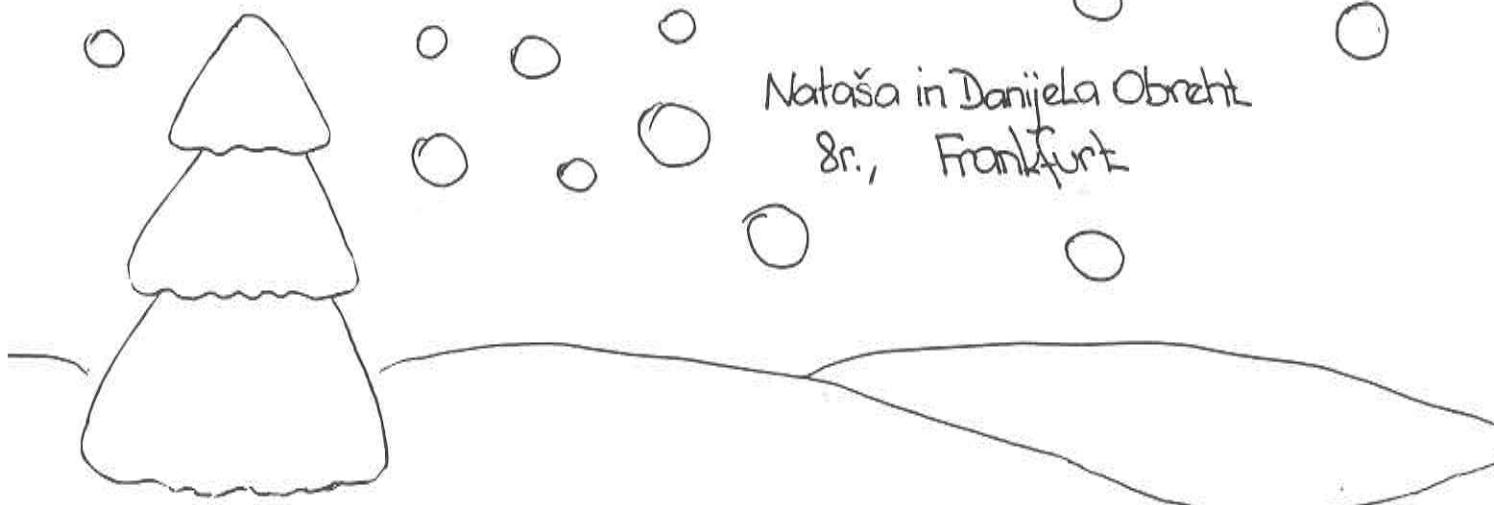
Prišla je deklica
z očetom do tja,
videla je jelko
in z njo odšla.

Jelkica majhna
svetlo žari,
hiš'co na hribu
s svetlobo krasi.

Do treh kraljev
v kotu bo stala,
pisane kroglice,
ponosno kazala.

A prišel bo dan,
ko bo morala proč -
v mislih na tisto
božično noč.

Nataša in Danijela Obreht
8r., Frankfurt

Pedenijped in njegov macák

Usi poznamo Pedenijpeda,
saj radovedno okrog sebe gleda.
Domu ima velik 'ga macáka,
ki ga boli desna tachka.

Macák se zelo boji,
Pedenijped ga za rep drži.
Macák se kmalu pomiri
in o narociju mu saspi.

Pedenjped

- ① Mi poznamo Pedenjpeda,
ki ima rad svojga deda.
Okoli hiše ravno kar leži,
tako, da se za njim kadi'.
- ② Kar naenkrat se ustavi,
ker se pred njim počast pojavi.
To je dedkov veliki pes,
ki hoče na njega spustiti svoj bes.
- ③ Pes ga sankaoma napade,
zato Pedenjped na tla popade.
Toda tega Pedenjped ne bi verjel,
da ga je pes - prav rad imel.

© Jager

Jernej Jager
Garmstadt

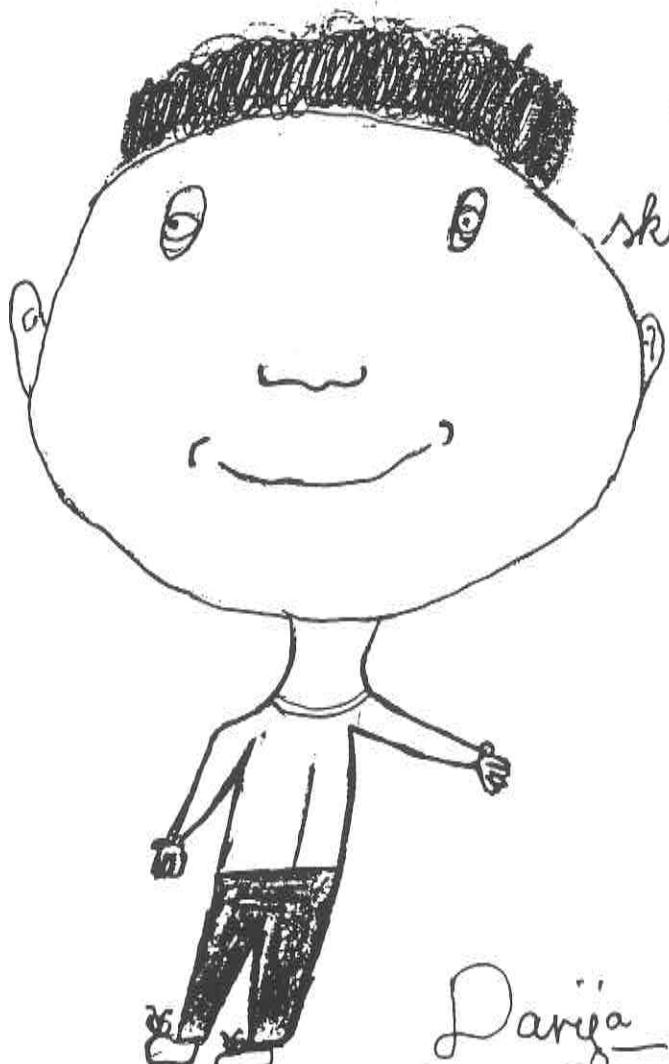
Križanke, 3.r.

Pedenjped

K nam prišel je Pedenjped,
ki rad liže sladoled.

Včno ima polna usta
in vse dolvate brž pohrusta.

Ušoli danes se učimo
in o Pedenjpedu govorimo.
Pesnika smo vsi poznali
in smo mu pesmico poslali!

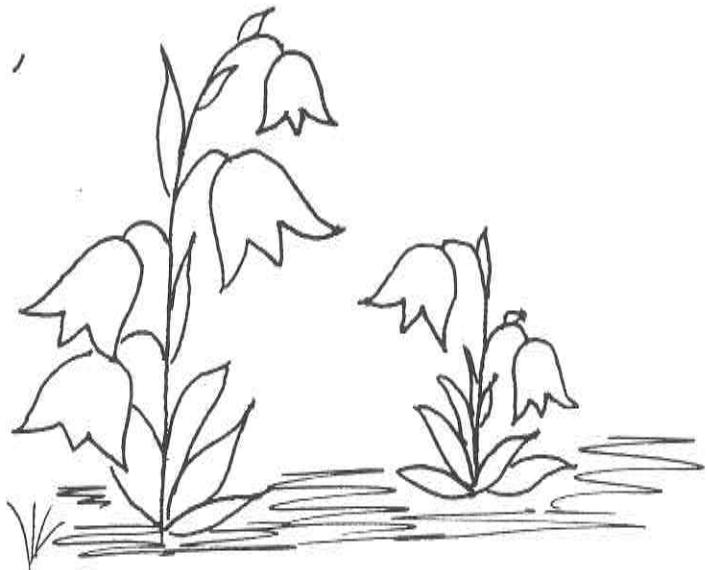
Učenci 1. - 3. raz.

skupina PONEDELJEK
Frankfurt

Daria

MAMA, OPROSTI !

Mama , saj vem , da te jezi ,
če kaj hudega Ti rečem ,
saj vem , da Te skrbi ,
če sama sem doma ,
saj vem , da Te moti ,
če pridem kdaj prepozno
in da želim Te z besedo ,
ki v jezi mi z jezička
nehote zdrsi .

Mama , zato mi oprosti , ker meni hudo je ;
če sem Te razjezila , mi srce težko je .

Daniela Obreht , 9 r Frankfurt

Jutro

Mama zvečer na postelji leži in rahlo zaspi ,
zjutraj se iz sladkih sanj zbudí .
Še napol zarpana v kuhinjo leti ,
počesana , umita se iz kopalnice oglaši .
Štedilnih prižge , pripravi še hrnk ,
havico shukha , meni pa reče :
" Ustan , moj mali lenuh ! "

Daniel

Mama in jaz

Ko spim,
sanjam o mami.
Ko grem v šolo,
mislim na mamo.
Mama pa misli na me,
nikoli ne pozabi me.

Tanja Čančer, 4. razred
Offenbach

Moja mama

Kadar sonce sije
in pomlad se spusti,
me moja mama
rada zbrudi.

Melanie Toplak, ra. 4.

Če prideš domov in nisem srčna,
je tudi mama nesrečna.
Če se veselim in recem juhej,
se tudi mama veseli in pravi:
„Cimečkrat ne rmej!“

Vesna Brklje, 5. raz.
Darmstadt

Moja mama

Jaz sem mami desnataha,
jaz sem mami luce, oci,
mamici ptilinašam stecne
in veselke dni.

Zame je mama najlepša
luc na svetu.
zame kuha,
zame skrbii,
zato vtašam se:
Kaj bi delal brez nje?

Andrej Bertalanič
5. razred

Naša pesem

Vsi imamo mamo radi,
praznik njen je zdaj spomladi.
Vsako jutro nas zбуди
in nam zajtrk naredi.
Ko iz šole prihitimo,
brž za mizo že sedimo.
A najlepše se imamo,
ko se z mamico igramo!

Pesem so pomagali sestaviti učenci tretjega in četrtega razreda:

Kekec Stella

Horvat Sandra

Greflin Simona

Barišič-Bevc Natalija

Bohorč Gregor

Škrinjar Mojca

Bosnar Robert

Kocjančič-Šauer Matej

Bricl Robert

Rožič Igor

Ercseg Ivana

Moja mama

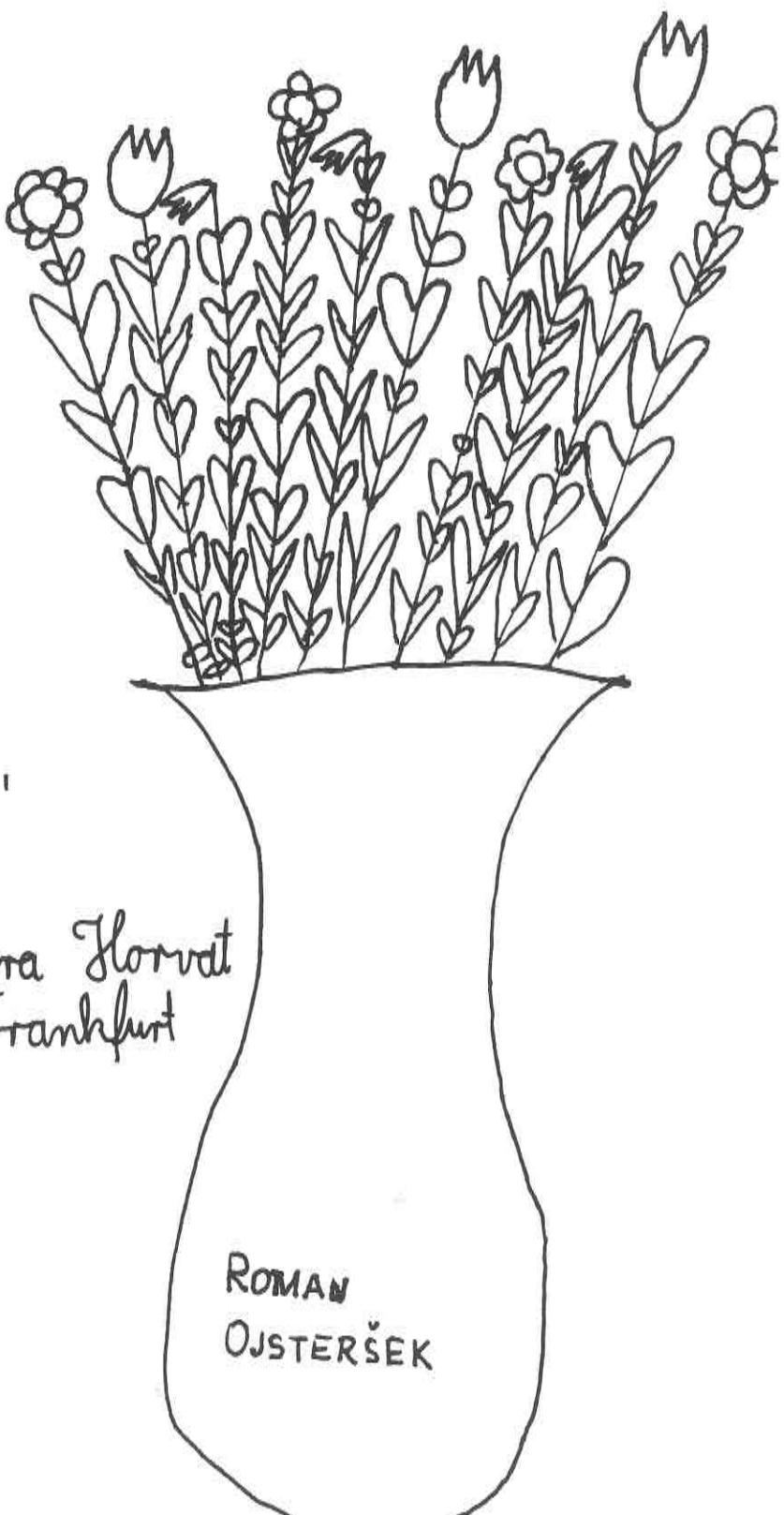
Moja mama je prijazna,
kuha sramne vsak dan.
starca je 40 let
in gre z mano na izlet.

Mami je ime Mira,
imam jo zelo rada,
rada kuha in pospravi
in tudi že haj pozabi.

Vsak dan mi je v veselje,
ko prihajam iz šole,
če me mama kam odpelje,
sva vedno dobre volje.

Sandra Horvat
Frankfurt

ROMAN
OJSTERŠEK

Pesem za tebe, mama!

Moja mama,
ti si lepa.
Smaž zelene oči in veselobraz.
Zato te imam rad.

Moja mama,
ti si nežna kot pomlad.
Takrat, ko me pobrožas po laseh.
Zato te imam rad.

Moja mama,
vsih si kot huda ura.
Takrat, ko trikrat reči: Danijel, pospravi
ludi zato te imam rad.

Moja mama,
ti si dobra kot knih.
Takrat, ko si samo z menoj.
In zato te imam rad.

Draga mama, VEDNO te imam rad.

Tvoj Danijel

Danijel Brklije, 2.raz.
Darmstadt

TISOČ IN PRVA PESEM MAMI ...

Mama da vse
bratu, sestri in meni.
Da bi vsi trije bolje živeli
kot ona sama!
Odpira nam vrata v svet,
vrata, njej trdno zapahnjena.
Iz dneva v dan dela za nas.

Dostikrat se sprašujem,
kako to zmore.

Mislim,
da je njen največji strah,
da bi mi srečni ne bili.
Za našo srečo živi.
Zdi se mi,
ne, želim si,
da bi sama živila v nas treh
kot spomin
še dolga leta potem,
ko ne bomo več skupaj.
Želim si,
da bi uživala vsaj v naši sreči,
če je bila le-ta
njej hudo omejena!

Robert Sinur
Offenbach

*Mama, saj vem, da te užafim,
če sem nesramna;
da te boši, če hudo ti storim
in dobro vem, kdaj ti nagajam
in včasih grdo govorim.*

*Vem, grenke so vse te besede,
ki jih nepremišljeno rečem ti.
A veš, da tega nisem hotela,
da v mojem srcu zelo boši.*

*Ko čutim, mama, kako me ljubiš,
ko vidim, kako srce te boši,
mi res je žal za vse besede,
ki enkrat sem jih rekla ti.*

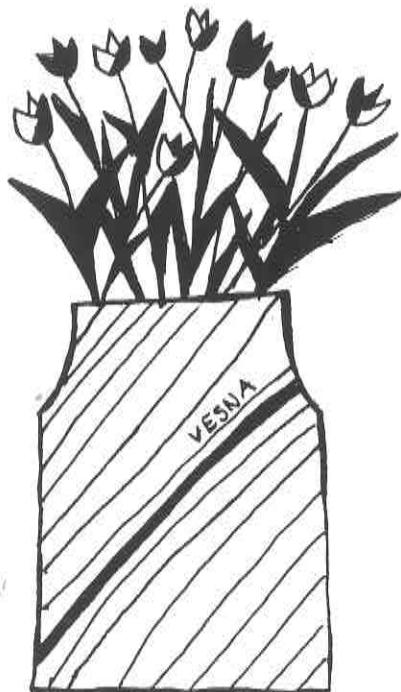
*Zato ne zameri, čeprav boši,
da včasih drugače mislim kot ti.
Pa saj me razumeš-
ker moja ljuba mama si !*

Nataša Obreht
9. r., Frankfurt

Mama

Ko se smejim
se mama smehlja,
zato, ker me zelo
rada ima.

Mamica moja,
rada te imam,
zato te nikomur
na svetu ne dam.

Martina Bučar,
3. raz., Offenbach

Moja mama

Moja mama meni pere,
kuha, z mano se igra
in me rada ima.

Boris Hercog, 3.r.

Moja pesem

Rad jo imam.
Poštena je,
sins in hčerko ima
in že enega vnuka.
Kuha nam jesti,
poimaga pri domačih nalogah,
očisti hišo,
gre delat,
skrbi za družino,
me pelje k zdravniku,
me včasih okrega,
me včasih poboža,
nikdar ne počiva,
nikdar ni sama.

Kdo je to?
Seveda - MOJA mama!

Štefan Žižek
Frankfurt

Moja mama

Mamica moja
je samo očkova, sestrina in moja.

Rada se smeje
in dobro kuha,
njena specialiteta je
pekinska juha.

Moja mama
se pogosto igra z mama,
s sestro in z mano,
za čokolado in za banano.

Mamica moja je lepa,
nikdar ne šena,
ni debela, pa tudi ne suha,
je zelo hrabra,
ne boji se nobenega „duha“.

Eugen Ivan
Offenbach

Šola

U šolo grem vsak dan,
saj jo se kar rada imam.
Tam pridno se učimo,
v odmoru pa lovimo.
Če si priden bil v šoli,
ti ťal ne bo nikoli.

Darija Ž.

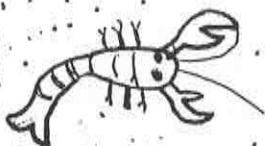
Na tej zadnji strani
vam zaželimo lepe počitnice,
polne prijetnih doživetij
med svojimi dragimi
v Sloveniji in povsod,
kjer živijo ljudje dobre volje!

Na svidenje jeseni!

Na morju

Na morju bom plavala
in školjke bom nabirala,
se s prijateljicami igrala,
njave larve si nabirala.
Poleti bom spet bila,
če zima bo vesela.

Lia Saki

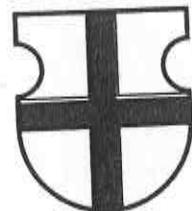

HURA ZA PTUJ! HURA ZA PTUJ! HURA ZA PTUJ!

Učenci slovenskega jezika in kulture
iz Frankfurta in Offenbacha
se že pridno pripravljamo
na enotedenški jesenski izlet

Odkrijte Ptuj!

NA PTUJ IN PO SLOVENIJI

Tole že vemo:

Odhod: v soboto, 2. oktobra 1999 (polet z letalom Adria Airways),
bivanje pri prijateljskih družinah na Ptiju,
obisk pri pouku v osnovni šoli Mladika,
ogled najstarejšega slovenskega mesta - Ptuj danes,
večnevni avtobusni izlet po Sloveniji: alpski svet,
kraški svet,
primorski svet
srečanje z bivšimi sošolci, ki zdaj živijo v Sloveniji,
kopanje v Ptujskih toplicah,
trgatev in kostanj iz prve roke - okolica Ptuja,
povratek v soboto, 9. oktobra 1999 v Frankfurt ali pa učenci
ostanejo še teden dni pri sorodnikih v Sloveniji!

V tednih pred izletom bomo pri pouku skrbno obdelali in spoznali kraje, skozi katere bomo potqvali - tako bomo že vnaprej vedeli, kaj si bomo ogledali ob našem kratkem, a poučnem bivanju doma.

Dragi učenci,
vsakomur od vas so odprta ta vrata - prijavite se v šoli, najkasneje do 31. avgusta in se pridružite veseli družbi vrstnikov.

